

Ἡ λιονταρίνα. Τὴ νύχτα, κοντὰ στὰ ποτάμια τὰ μεγάλα, περπατεῖ. Ἀλλοίμονο στὸ ἄδολο τὸ ζῶο ποῦ ζυγώση. Ἀλλοίμονο στὴν ἀντιλέπη μὲ τὰ μάτια τῆς τὰ γαλανά, ποῦ σὲ κομμάτια τὴν κρυελιάζει καὶ τότες βγάζει μιὰ φωνή, ποῦ ἔπαιζε τὴν ἄκουσε στὴν ἔρμιά, τρέμει ὡς τὸ θάνατό του.

Ἡ γύαινα. Ἡ σιχαμένη. Στὰ νεκροθαφεῖα γυρῶζει, ξεθάφτει τοὺς νεκροὺς καὶ θρέφεται μὲ τὰ κόκκαλά τους.

Ἡ τίγραινα. Ἡ ζουλιάρα. Ἡ ἀθροποφάγα, ποῦ μονοσυγμῆς, στὰ δόντια τῆς τὰ παντοδύναμα, σὲ σφίγγει καὶ σὲ σπάνει. Ὅλα τῆς εἶναι τὸ ἴδιο. Τὰ καμαρωμένα, τὰ ἔμορφα παθόνια τὰ σκοτώνει καὶ τὰ βρυφᾷ, ἔσσο καὶ τὰ γριγοῦρουνα τὰ παχόσαρκα.

Ἡ γύπαινα. Πετᾶ, πετᾶ στὰ ὕψητα ἐκεῖ ἀπάνω. Πετᾶ πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἀνεβαίνει καὶ ἀνεβαίνει, γιὰ νὰ χουμήσῃ πρὸς ἐφοκλα, νὰ σ' ἀρπάξῃ, νὰ σὲ τσακίσῃ, νὰ σὲ φάῃ.

Νὰ σὲ φάῃ! Γιατί τρώνε κ' οἱ ἔννια. Τρώνε καὶ νὰ τες οἱ ἀληθινὲς οἱ ἔννια Μοῦσες. Θεὸς δὲν εἶναι, εἶναι θεοὶ πρὸς τὴν ψυχὴ τοῦ ποιητῆ τρώνε.

Δευτέρα, 1 τοῦ Γενάρη, 1912.

ΙΑ΄.

ΡΟΔΙΝΟΣ

Εἶναι κάτω, σ' ἓναν τόπο γνωστό μου, σ' ἓναν τόπο ἀγαπητό, ἓνας δρόμος ῥόδινος, πρὸς τὸν ἥλιο, στὸ βασιλεῖμά του τὸν περечύνει μὲ μιὰ χρυσόβολή του ἀχνάδα. Τριανταφυλλὶ μοιάζει ὡς καὶ τὸ χῶμα, τόσο γλυκά, τόσο ἀπαλὰ τὸ χαδέθει τὸ φῶς περνώντας ἀπὸ τίς φυλλωτιὲς ποῦ σαλέβουνε ἀγάλια γάλια δεξιά καὶ ἀριστερά.

Ἐχει ὁ δρόμος ὁ ῥόδινος μιὰ ἡσυχία, ἔχει μιὰ εἰρήνη, ἔχει ἕμωσ καὶ μιὰ χάρη ἐφτυχισμένη, ποῦ μόλις τὸ πιστέβεις πῶς ἀνεβαίνει στὸ νεκροθαφεῖο ἴσα τοῦ χωριοῦ.

Ἀχ! ἐσύ, ἀθῶα ψυχὴ, ἀπλοϊκὸ, ἀγαθὸ πλάσμα, ἐσύ ποῦ εἶδες καὶ ποῦ ἔπαθες, ποῦ ὡς τὴ στερνή σου τὴν ὥρα, μὲ τὴν ἀβρώστια σου τὴν τρομερή, τράδηξες χίλια βάσανα, παιδί μου, ἐσύ, ἐκεῖ ἀπάνω κοιμάσαι, καὶ ὁ δρόμος ποῦ σήμερις ὡς τὸ βουβὸ σου τὸν τάφο ἀκολουθῶ, εἶναι ῥόδινος ἓνας δρόμος.

Ἐτσι, ἀκέμη καὶ κατόπι ἀπὸ τὸ θάνατό σου, μοῦ ἀπέμεινες παράδειγμα πιστό, μοῦ ἀπόμεινες παρηγοριὰ καὶ ἐδηγός μου. Ὅταν κανεὶς ἔκαμε τὸ χρέος του, ἔτι καὶ ἂν εἶδε, ἔτι καὶ ἂν ἔπαθε, ῥόδινος πρέπει ὁ δρόμος νὰ τοῦ χαμογελά, ὁ δρόμος ποῦ πηγαίνει στὴ στερνή του τὴ φωλιά.

Τετάρτη, 3 τοῦ Γενάρη, 1912.

ΙΒ΄.

ΑΓΑΠΗ

Ἀγνωστὲ μου ἐσύ, κακομοίρη μου καὶ μὲ τὸ δίχως ἄλλο φτωχὲ μου τοῦ δέκατου πέμτου αἰῶνα γραφιά, ποῦ ἡσυχὰ καθέσουνε στὸ καμαράκι σου

καὶ μὲ χέρι προσεχτικὸ, ἀντίγραφες, γιὰ λίγους παρᾶδες, κάτι «ἐρωτοαποκρίσεις τῶν ἁγίων πατέρων», ἀνατριχίαισες, πές μου, ἔταν εἶδες τὸ θεο ἀφτὸ βρωταπόκριμα.

«Τὶ ὑψηλότερον τοῦ οὐρανοῦ; — Ἡ ἀγάπη.» (1)

Ναί, ἡ ἀγάπη. Φαντάσου! Ἡ ἀγάπη ποῦ μᾶς συνδεθεῖ μὲ τοὺς περασμένους καὶ μὲ τοὺς μελλομένους, ἡ ἀγάπη ποῦ μὲ κάνει καὶ σὲ πονῶ, χωρὶς νὰ σὲ ξέρω, ἡ ἀγάπη ποῦ μὲ κάνει καὶ ἀπὸ τώρα νὰ πονέσω τὸν ἄθρωπο τὸν καλὸ ποῦ κατόπι θὰ μὲ διαβάσῃ.

Τετάρτη, 3 τοῦ Γενάρη, 1912.

ΙΓ΄.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΟΝΟΙ

Μὲ τοὺς πόνους μου τοὺς πολλοὺς κάνω τὰ πολλὰ μου τὰ βιβλία.

Πιάνω τὸν πόνο μου κάθε φορὰ, τὸν κοιτάζω, τὸν ξαναπονῶ καὶ τὸν ξεχύνω ἀπάνω στὸ ἄσπρο, τὸ ἀραδωτὸ χαρτί ποῦ μελανιάζει καὶ πάει.

Κι ἕμα τέλειωσε ὁ ἓνας τόμος, ἀμέσως, δίχως τὸ παραμικρὸ τὸ χασομέρι, δίχως κανὲν τὴν ἀνάσα μου νὰ πάρω, τρέχω, γυρέω κανέναν πόνο καινούργιο, γιὰ νὰ βγῆ καινούργιο κανένα ἔργο.

Πόνος γράφει, ἀπονία δὲ σηκώνει τὸ ἀπάγγελμα τὸ καταραμένο τοῦ ποιητῆ. Ἄλλη χαρὰ δὲν ἔχει παρὰ ἔταν προσφέρῃ τὸν πόνο τοῦ στὴν Ἰδέα. Τότες γίνεται χαμόγελο τὸ δάκρι του. Καὶ τοῦ δίνει ἔτσι κουράγιο γιὰ τὰ δάκρια τὰ μελλομένα, γιὰ τὰ μελλομένα τὰ ἔργο.

Πέμπτη, 22 τοῦ Θεριστῆ, 1911.

ΨΥΧΑΡΗΣ

INTÉRIEUR

Δὲν τὸ πιστεύεις πῶς μποροῦ νὰ περάσω ἔτσι ὅλη μου τὴ ζωὴ; —

Ἐνα τετράγωνο τραπέζι μικρὸ. Ἀπέναντί μου ἔσο καθισμένη, μὲ τὴ νοχέλια τῶ λευκῶ σου χερῶν ξαπλωτὴ ἀπάνω στὸ σανίδι. Σὰ δυὸ κρῖνα πολὺ βαρῆ ποῦ λυγίσανε. Κ' ἐγὼ ἀντικρῦ σου, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ δικὰ σου τὰ μάτια.... Γλυκειά, τὸ κόκκινο πιετὸ ποῦ καίει μέσα στὰ βενέτικα κρουστάλλια εἶν' ἀπάνω στὸ τραπέζι. Κ' ἓνα φῶς ἡλεκτρικὸ — θαμπό — καθὼς κρυσταλλίζεται μέσ' ἀπ' τὸν κινέζικο χαρτένιο γλόμπο, πέφτει ἀπάνω στὸ πρόσωπό σου ποῦ δὲ λάμπει, στὰ μάτια σου ποῦ δὲ σαλεύουνε, στὸ κατακόκκινο ρόδο τῶ χειλιῶ σου. Τὸ φῶς καὶ

(1) Κ. Τὸ Διεπιστὲς τῆς Ὀδύσσειας, Βυζαντινὴ μερῖδα, IV, 1899, σ. 147.